

במדינה

העם

נשיקת ענת

לא במיקרה חוגגת הארץ את ראש־השנה בחודש השביעי. הנס השנתי מתחולל שוב

לא במיקרה קבעו בני־ישראל את ראש־השנה כאחד נתישרי, שהוא החודש השביעי בלוח. בניגוד לארצות־הצפון, החוגגות את האביב, חוגגת הארץ את בוא הסתיו. באירופה מתעורר הטבע לחיים חדשים עם הפשרת השלגים. השירים מהללים את חודש מאי הנחמד, כאשר חוזרות הציפורים מארצות־החום, והטבע קם לתחיה.

בארץ־ישראל מתחולל נס ההתחדש שות בחודש ספטמבר. כבר במיתוס הכנעני העתיק מת הבעל, ארון השמיים והארץ, בקיץ. אחותו, ענת, מעוררת אותו בנשיקה בסוף הקיץ, ואז קמה הארץ לתחיה.

תושבי הארץ יכלו לראות השבוע את הפלא הזה בראשיתו. הגשם הראשון העיר אותם משנתם לפני ראש־השנה. רוח סתוית קרירה החלה נושבת בערבים. הקיץ, קיללת־הארץ, נשבר. אפשר לנשום.

הממשלה

קיללת המטוסים

המוזרים

זה קורה תמיד כשיש

פרס בסביבה: מטוסים

סומים ממסלולם בצורה מביכה

על שימעות פרס רובצת קיללת המטוסים המוזרים.

זה קרה לו יותר מפעם אחת. המיך רה המפורסם ביותר היה לפני 25 שנים, כאשר נחת מטוס־תובלה ישראלי נח"ת תיאונס באלג'יריה, שהיתה או עדיין תחת כיבוש צרפתי. הצרפתים ערכו בו בדיקה שיגרתית, וגילו שהוא מלא בנשק. הם חשדו שהנשק מיועד ללוחמי־השיחרור האלג'יריים או למחתרת המתנחלים הצרפתיים. משרד־הביטחון הישראלי, שבראשו עמד שימעות פרס (תחת כנפיו של דויד בן־גוריון, שריהב־טחון) הימהם, גימגם. הכחיש לבסוף טען כי הנשק מיועד למדינה באמריקה הלא־טינית, שביקשה לשמור על סודיות.

התקרית עוררה סנסציה בינלאומית, ובצמרת ישראל פרץ סיכסוך חריף. שרת־החוק גולדה מאיר הקימה שעורריה, ותבעה את פיתורו של פרס. על שהוא מנהל עסקים שחורים מאחורי רי גבה. רק בקושי עלה בידי בן־גוריון לשכך את הרוחות ולהגן על פרס.

השבוע קרתה שוב תקרית. מטוס תובלה מסה ממסלולו בדרכו מאיראן לספרד, אחרי שנחת בארצו של חומייני. הוא נעלם ממסכ־הרדאר בתורכיה, ותחנת־המעקב במרחב קבעו שהוא נחת בישראל.

ישראל עטפה את עצמה בנשיקה מורה. אחר־כך גימגמה והימהמה. המטוס, כך נאמר, סבל מליקוי טכני ונסטה. כתבי העולם רצו לראיין את הצוות כדי לשאול את פיו, אך הצוות נעלם כלא היה.

פרשנים ותיקים רק משכו בכתפי פים. "זה קורה תמיד כשיש פרס", אמרו.

איזו מילחמה? איזה שלום?

חוף מזה עבר ראש־השנה בשלום. היו שהפריחו אימים כלפי סוריה, היו שזיכרו על שלום כיעד עליון. לשני הדברים לא היה שום ממש. אין סוריה מתכוננת להתקיף את ישראל, ואין ישראל יכולה לתקוף את סוריה. לא זה בלבד שסוריה היא בעלת־ברית במאבק נגד אש"ף בלבנון, ונגד יוזמת־השלום הירדנית־פלסטינית, אלא שסוריה נהנית גם מהגנה מוחלטת של ברית־המועצות. הורים, שנניהם משרתים בצהל, הוראגו לשווא.

בעלך נורה בידי אישה־ג'א ונהרגו" אמר שוטר לאלמנה (למעלה, עם בנותיה)

גידעון התחנן על חייו

במרכז ירושלים, מעל למיתפרה ולחנות המוכרת מיצי־פירות.

צריך למלא

טפסים

א יילה אלון יושבת על הכורסה, ועדיין אינה מאמינה למה שעבר עליה. כבר שבוע עבר מאז נרצח גידעון, בעלה, בידי איש הג'א בירושלים. זוג עיניה הכחולות אדומות מבכי. שיערה החום מתולתל. היא אינה מאופרת, לבושה בפשטות ומשחזרת שוב ושוב את האירועים. אולי כך תוכל לקלוט את גודל האסון.

סיפורה איילה אלון: היה יום שלישי אחרי־הצהריים, ואני ירדתי העירה עם אמי ואחותי, כדי לקנות מתנות לחג. נטע, הבת שלנו (14) באה איתנו. הקטנה, קרן, בת 8, הלכה לחברה בשכונה, כדי להכין (המשך בעמוד 42)

ארנטל בן ה־41 אורח הגון לכל הדיעות. לפני חודשיים סיים קורס קציני־מילואים וקיבל דרגת סגן מישנה. לפני שבועיים גוייס לשירות בהג"א, ושירת כאחראי על בניין המחכמה שליד הריהבית. ארנטל הוא רתי, נשוי, אב לשלושה ילדים. הוא עובד כפקיד ריבכיר בארכיון רשות ההשקעות במשרד־האוצר בירושלים.

בערב שעתיד היה לשנות את חייו, ולשים קץ לחייו של אדם אחר, הוא פסע בשכונת קריית־משה בירושלים. הוא לבש מדים ועל כתפו היה תיק פלסטי עמוס חפצים אישיים. הוא בא לשכונה כדי לקנות מכונת שבעליה הציעה למכירה. בידו של ארנטל היה תזמיקלע עוזי.

עד לאותו ערב חי ארנטל חיים שקטים ואלמוניים. הוא היה צנוע, כמו אביו, שהוא בעל חנות נקניקים במרכז העיר.

דירתו הקטנה של ארנטל נמצאת

ספסלים. הסניגור הגיע. עורך־הדין יעקב חובב הוא יריד המישפחה ומכיר את החשוד מזה זמן רב. חובב הוא גבר דתי, כבן 50, חבוש כיפה ובעל זקנקן שיבה. הוא היה לבוש בחליפה חומה מיושנת. מולו ישב התובע המישטרתי, מאיר תהילה. הקהל היחיד שנכח בהליך המישפטי העצר היו שישה שוטרים ושלושה עיתונאים, שנרחקו זה אל זה כפינה מרוחקת של החדר. החשוד הושב על אחד הספסלים ומייד נפלה עליו תנומה. אחר כך

מכונת הטרנזיט המישטרית ניצרה ליד פתח בית־המישפט בירושלים. הרלתות האחוריות נפתחו. ארבעה שוטרים גברתנים ספקי־גרר ספקי־גניפו באוויר גבר ענק וקירח. בפרצופו של הגבר נראו פצעים באיזור האף והמצח. חולצת הפלאנל המלוכני לכת שלבש נשאה בחויתה כתמים כהים, בצבע רם.

אבל הדבר המפחיד ביותר בפניו של האיש לא היו הפצעים. העיניים הלטושות הכיטו בשוטרים ובצלמים

חשוד־ברצח ארנטל (מימין) איך נתנו לו נשק?

סיפרו השוטרים כי העצורים כחריי המעצר שבמיגריסוסים לא יכלו לישון במשך כל הלילה. האיש רקד בתאו ומדי פעם חבט את ראשו בקירות־התא. באמצע הלילה נמאס הרבר לקצין התורן. הוא חשש לשלומם של החשוד, והורה לקחתו לחדר־המיון של בית־חולים פסיכיאטרי. הפסיכיאטר התורן סירב לקבל את האיש בלי צראישפוז משופט. סדר צריך להיות, והאיש המשיך להשתולל עד הבוקר. יממה והצי לפני כן היה ישעיהו

הרבים שהבזיקו במצלמותיהם, בחוסר־הבעה מוחלט. הפנים היו קפואים, עוטים מין מסיכה מעוררת אימה. ידיו של האיש היו אסורות מאחורי גבו באזיקים. גם הרגליים היו כפותות באזיקים מיוחדים. מתחת לאזיקים נראו פצעים פתוחים, שנגרמו כנראה בשל השתוללותו של האיש הכבול. כך, כמו חיה מבוהלת, הובל העציר לתוך אולס־המישפטים. אולס־המישפטים הוא חדר לא גדול, שבו דוכן לשופט וחמישה

נרצח אלון במקום הפשע שלוש שעות ברחוב